

BEZOEKADRES
Montessorilaan 10
6525 HD Nijmegen
tel. 024-3611203
e-mail: babycenter@mpi.nl

Herfst 2008

MAX PLANCK INSTITUUT
voor PSYCHOLINGUISTIEK &
Radboud UNIVERSITEIT NIJMEGEN
Faculteit der Sociale Wetenschappen
& Faculteit der Letteren

WELKOM! Voor u ligt de jaarlijkse nieuwsbrief van het Baby Research Center (BRC). Hierin vindt u een overzicht van wat er in het afgelopen jaar in het BRC is gebeurd. **Tevens willen wij alle kinderen en ouders die hebben meegewerkt aan ons onderzoek hartelijk bedanken voor hun deelname!** De resultaten van ons onderzoek zijn ook dit jaar gepubliceerd in gerenommeerde wetenschappelijke tijdschriften en op diverse plekken over de wereld gepresenteerd (bijvoorbeeld in Vancouver, Edinburgh, Jena en Würzburg). Dit alles was niet mogelijk geweest zonder uw hulp. Wij hopen dat deze nieuwsbrief u motiveert nog eens een bezoek aan ons te brengen!

Hoe kunt u zich aanmelden?

Als u of iemand die u kent geïnteresseerd is om mee te doen aan ons onderzoek, dan kunt u dit ons laten weten door te mailen naar:

babycenter@mpi.nl

U kunt ook telefonisch contact met ons opnemen:

Baby Research Center

Telefoon: 024-3611203
maandag-vrijdag 10:00-16:00

Of bezoek onze website voor meer informatie:

www.babyresearchcenter.nl

Nieuws over het BRC en medewerkers

Het afgelopen jaar was een jaar van groei voor het BRC. Er zijn veel nieuwe gezichten bijgekomen en met hen veel nieuwe spannende onderzoeken.

Aanvankelijk werd in het BRC vooral onderzoek gedaan naar taalverwerving. In onze vorige nieuwsbrief meldden we dat ons onderzoek is uitgebreid met onderzoek naar de vraag hoe baby's leren te begrijpen wat andere mensen denken of doen. Inmiddels is er nog een derde onderzoeksgroep actief in het BRC. Deze nieuwe groep onderzoekers is onder leiding van Ulf Liskowski, die eerder bij het Max-Planck-Instituut in Leipzig (Duitsland) heeft gewerkt. Zij zullen bestuderen hoe baby's communiceren voordat zij over taal beschikken. Verderop in deze nieuwsbrief kunt u meer lezen over het onderzoek dat Ulf en zijn collega's gaan uitvoeren.

Andere nieuwe gezichten in het BRC zijn Janny Stapel, die haar promotieonderzoek in het BRC zal doen, Christine Fawcett uit Berkeley (VS) en Dorothe Salomo uit Leipzig (Duitsland), die als gevorderde onderzoekers het BRC zijn komen versterken. Verder zijn er een aantal nieuwe onderzoeks- en student-assistenten bijgekomen, en lopen er ook dit jaar weer veel studenten stage op het BRC. Misschien bent u enkelen van hen al tegengekomen: ze hebben de afgelopen zomer al enkele onderzoeken in ons babylab gedaan. Als u de gezichten van het BRC team eens wilt zien, kunt u het best kijken op onze vernieuwde homepage: www.babyresearchcenter.nl.

Paula Fikkert, die al sinds 2001 onderzoek doet bij het BRC is benoemd tot hoogleraar aan de Faculteit der Letteren van de Radboud Universiteit met de leeropdracht "Eerste Taalverwerving en Fonologie". Op vrijdag 18 april 2008 heeft zij haar ambt aanvaard en haar inaugurele rede "Kijk op klank" uitgesproken, die u op onze website kunt downloaden.

Dit jaar zijn een aantal van onze medewerkers ook trotse ouders geworden: Ulf Liskowski kreeg een dochtertje, Lieselot, en Margret van Beuningen een zontje, Raf. BRC-onderzoeker Tania Zamuner, die ondertussen aan de Universiteit van British Columbia in Canada werkt, heeft een tweeling gekregen. De twee jongetjes heten Mark en Jeffrey.

In het BRC bestuderen we veel aspecten van de ontwikkeling van baby's

Baby Research Center in de media

Onlangs zijn er weer een aantal artikelen over het BRC in verschillende kranten en tijdschriften verschenen (o.a. in het tijdschrift *Vroeg* en in het universiteitsmagazine *Vox*, maar zelfs in een aantal Duitse dagbladen, zoals de *Süddeutsche Zeitung* of de *Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung*). Deze artikelen kunt u downloaden op www.babyresearchcenter.nl. Ook was prof. Harold Bekkering op 13 maart 2008 te gast in het VPRO programma Noorderlicht Nieuws en daar heeft hij onder meer over een onderzoek van het BRC verteld.

Ze praten nog niet - maar communiceren al wel!

Ulf Liszkowski

Waar is het nu gebleven?

Eén van de grootste prestaties van baby's is leren om te gaan met andere mensen. De meest duidelijke vorm van communiceren is praten. Er zijn echter ook andere vormen van communiceren, zoals wijzen. Op het moment dat kinderen kunnen praten, kan er ook echt verteld worden hoe men, in deze cultuur, omgaat met elkaar. Maar om te leren praten, moeten baby's allereerst al wat vaardigheden hebben om op andere mensen te reageren. In de *Communication Before Language* Groep onderzoeken we welke vormen van communiceren baby's tot twee jaar gebruiken om contact te leggen met hun omgeving. Hoe communiceren baby's doorgaans met hun verzorgers en omgekeerd? Begrijpen baby's wat er in een persoon omgaat als die op iets reageert of iets doet? Hoe begrijpen baby's wat andere mensen denken of doen? Hoe gaan ze reageren op hun omgeving, zonder te praten? Tenslotte vragen wij ons af of er culturele verschillen zijn in hoe ouders met hun niet-talige baby's communiceren. Door het beantwoorden van deze vragen krijgen we hopelijk meer inzicht in het unieke fenomeen van communicatie bij mensen, en van onze kleine baby's in het bijzonder.

Veel van onze onderzoekjes richten zich op de interactie tussen onderzoeker en baby. Dit betekent dat we op een speelse manier met de baby's proberen te communiceren. We creëren bepaalde situaties, en vergelijken het gedrag van baby's tijdens deze

situaties. Meestal verschillen deze situaties maar in één heel klein aspect van elkaar, maar we zijn juist in dit aspect geïnteresseerd. Zo zien baby's bijvoorbeeld hoe een volwassen vrouw naar iets zoekt. Er zijn twee mogelijke voorwerpen waar de vrouw naar op zoek zou kunnen zijn. Allebei zijn ze op de grond gevallen, maar de vrouw had dit maar bij één voorwerp daadwerkelijk zien gebeuren. Beide voorwerpen zijn nog wel zichtbaar voor het kind. Wij kijken dan naar welk voorwerp de kinderen meer zullen wijzen.

Sommige studies maken meer gebruik van een vaststaand script dan anderen. Dan is het net een klein toneelstukje. Dit hangt af van de mate waarin we invloed willen hebben op de spelomgeving. Omdat we immers het gedrag van kinderen willen vergelijken met elkaar, willen we dat dit voor elk kind zoveel mogelijk hetzelfde is. Daarom vragen we meestal de ouders zich niet te mengen in het onderzoekje, om zo niet het gedrag van hun kind te beïnvloeden. Daarnaast kijken we ook hoe kinderen zich gedragen in hun vertrouwde sociale omgeving. Dit doen we door video-opnames te maken van hen thuis of bij ons op het BRC tijdens een speelsessie. In dat geval vragen we ouders om zich net zo te gedragen zoals ze thuis doen. Omdat we ook geïnteresseerd zijn in culturele verschillen, doen we niet alleen hier in Nijmegen onderzoek, maar ook vergelijkend onderzoek bij andere culturen, zoals bij de Yucateekse Maya's in Mexico. Dit soort onderzoeken doen we samen met antropologen en taalwetenschappers van het Max Planck Instituut voor Psycholinguïstiek. We gebruiken dus zowel spontane als meer vaststaande situaties, liefst in meerdere culturen, om te kijken hoe baby's leren communiceren.

Babyonderzoek in Konstanz, Duitsland

Nicole Altvater, Paula Fikkert & Janet Grijzenhout

De Bodensee bij Konstanz

Vijf maanden geleden vertrok Nicole Altvater naar Konstanz om daar te onderzoeken of Duitse kinderen op dezelfde manier luisteren naar plofklanken (zoals p, b, t) en wrijfklanken (zoals f, v, s) als Nederlandse kinderen. Het Nederlands en het Duits verschillen op een belangrijk punt. Het Duits heeft behalve deze twee soorten klanken ook nog een derde, de zogenaamde affricaten: dat zijn klanken die beginnen als een

plofklank, maar eindigen als een wrijfklank. Voorbeelden daarvan zijn de beginklank 'pf' van het woord *Pferd* (paard) en de 'ts' van *Zeit* (tijd). Deze klanken komen vrij veel voor in Duitse woorden, maar ontbreken in het Nederlands. Hoewel ze frequent zijn, worden dit soort klanken pas laat door kinderen geproduceerd. Vaak worden ze aanvankelijk uitgesproken met een plofklank (*perd*) en later met een wrijfklank (*ferd*). Het feit dat kinderen in hun eigen spraak twee in plaats van drie categorieën produceren (wel plofklanken en wrijfklanken, maar geen affricaten), wil nog niet zeggen dat ze niet het onderscheid tussen de drie categorieën horen. Dit onderzoekt Nicole in Konstanz. Ze hoopt dat de resultaten van dit onderzoek kunnen bijdragen aan onze kennis over hoe kinderen woorden in hun mentale lexicon opslaan.

Konstanz is een prachtige kleine stad in het zuiden van Duitsland. Het Babyonderzoekscentrum daar doet onderzoek naar de verschillen in de taalverwerving van Duitse en Zwitserduitse kinderen, onder leiding van een Nederlandse professor: Prof. Janet Grijzenhout. Wanneer de resultaten van het onderzoek bekend zijn, hoort u meer van Nicole.

Beter begrijpen wat je zelf kunt doen?

Michiel van Elk, Sabine Hunnius, Hein van Schie, Cordula Vesper, & Harold Bekkering

Stel je eens voor dat je naar het optreden van een jazzbandje zit te kijken. Je ziet hoe de pianist zijn vingers over het toetsenbord beweegt en de wonderlijkste melodieën speelt. Stel je nu eens voor dat je zelf ook piano kunt spelen.

Waarschijnlijk begrijp je veel beter wat de pianist in de band aan het doen is, omdat je precies herkent wat

voor 'trucjes' hij uithaalt. Kennelijk bepaalt onze eigen ervaring hoe we naar het gedrag van anderen kijken. Zou dat voor baby's en jonge kinderen ook zo werken? In een recente studie in het baby EEG lab van het BRC hebben Michiel van Elk en zijn collega's ontdekt dat dat inderdaad zo lijkt te zijn.

Als baby's naar een handeling van een leeftijdsgenootje kijken die ze zelf heel goed kunnen, bijvoorbeeld kruipen, dan doen ze "in gedachten"

sterker mee met wat ze zien gebeuren dan wanneer ze de actie zelf nog niet zo goed kunnen uitvoeren. Dit konden zij opmaken uit een karakteristiek patroon in het EEG-signaal van de baby's dat duidt op het "in gedachten" meedoen. Dit patroon was sterker wanneer de kinderen naar een handeling keken die zij ook zelf al goed konden uitvoeren (bijvoorbeeld kruipen) dan wanneer zij naar een handeling keken waarmee ze nog weinig of geen ervaring hadden (bijvoorbeeld lopen). De twee plaatjes bij dit stuk zijn voorbeelden van wat de kinderen zagen. Het zou heel goed kunnen zijn dat dit mechanisme kinderen helpt om te begrijpen wat anderen aan het doen zijn. In andere woorden: kinderen relateren wat ze zien direct aan hun eigen ervaring. Over dit onderzoek is afgelopen jaar een wetenschappelijk artikel in het vakblad *Neuroimage* verschenen dat u op onze website kunt downloaden.

Bij wijze van spreken

Nicole Altvater, Suzanne v.d.Feest & Paula Fikkert

"Kijk naar de *bal!*/*val!* Mooi he?"

Hoe luisteren baby's naar taal? Horen ze alle details in het spraaksignaal? Of filteren ze alleen die kenmerken eruit die belangrijk zijn om een woord te herkennen? Dat zijn vragen die we in een reeks experimenten getest hebben. Het verschil in stembandtrilling tussen een 'b' en 'p' is betekenisonderscheidend: 'paard' en 'baard' betekenen immers niet hetzelfde. In eerdere onderzoeken hebben we de rol van stembandtrilling en die van articulatieplaats van medeklinkers ('taal' vs. 'paal') onderzocht. In een nieuwe reeks experimenten hebben we de rol van articulatiwijze onderzocht.

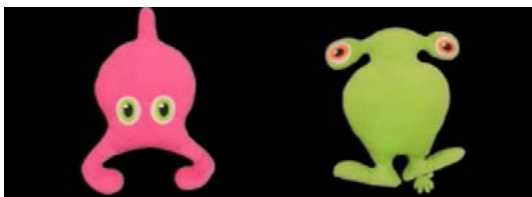
Misschien heeft uw kind wel meegedaan aan een van onze studies waarin kinderen een nieuw woord leerden, zoals 'faap'. Of aan één van de studies waarbij uw kind naar een groot scherm keek waarop telkens twee objecten verschenen, bijv. een boom en een bal. Soms werden die woorden correct uitgesproken. Maar soms ook met een kleine verspreking: bijvoorbeeld *voom* voor 'boom', of *bis* voor 'vis'. Het enige verschil is dat tussen een zogenaamde plofklank 'b' of 'p' en een wrijfklank 'v' of 'f'. Dat is een verschil in de wijze van articulatie.

Nu blijkt dat kinderen versprekingen in woorden met een plofklank, zoals 'boom' uitgesproken als 'voom' nauwelijks opmerken, maar versprekingen met een wrijfklank: 'vis' uitgesproken als 'bis' juist heel goed. Dit is niet alleen het geval voor nieuwe woorden zoals 'faap', maar ook voor bekende woorden zoals 'vis'. Dat geeft ons inzicht in hoe kinderen kenmerken uit het spraaksignaal gebruiken om woorden die in hun hoofd liggen opgeslagen te herkennen.

Het synchroon bewegen van een voorwerp helpt bij het leren van het juiste woordje

Alexandra Jesse & Elizabeth Johnson

Is het u ooit opgevallen dat wanneer volwassenen tegen jonge kinderen spreken, ze dat op een andere manier doen dan als ze tegen andere volwassenen spreken? Ze praten dan niet alleen een stuk langzamer, maar maken ook meer gebruik van gebaren en bijna overdreven gezichtsuitdrukkingen. Verder herhalen we ook meer wat we zeggen, gebruiken meer korte zinnen, en praten met een hogere stem. Kortom, als we net zo zouden praten tegen volwassenen als we doen tegen kinderen, dan zouden we maar raar aangestaard worden. Waarom doen we dit dan wel bij kinderen? Sommige onderzoekers beweren dat we deze zogenaamde kind-gerichte manier gebruiken omdat het zo makkelijker is voor kinderen om hun moedertaal te leren. De korte langzame zinnen zouden voor kinderen makkelijker te verwerken zijn dan normale spraak tussen volwassenen onderling. En de gebaren die we maken tijdens de kind-gerichte manier van praten zouden verder de belangrijke informatie van het gesprek tussen ouder en kind benadrukken. Zo zou bijvoorbeeld de manier waarop we een nieuw voorwerp in onze handen houden kunnen helpen om zo de aandacht van de kinderen te vestigen op het voorwerp waarover gesproken wordt. Dit is precies de gedachte die we getoetst hebben op het BRC in Nijmegen. Kinderen van twee jaar zagen een video waar twee knuffels bewogen, terwijl een stem herhaaldelijk één van deze knuffels een niet-bestaande naam gaf. De kinderen hoorden bijvoorbeeld “Kijk! Dit is *kag*. Zie je *kag*? Wil je met *kag* spelen?”. De truc van deze studie was dat maar één van de knuffels synchroon bewoog met de uitingen van de spreker. We zagen dat kinderen automatisch de naam *kag* aan die knuffel toekende die synchroon bewoog met de uitingen. Dit zou betekenen dat de manier waarop we voorwerpen bewegen als we hierover praten tegen kinderen, helpt bij het leren van nieuwe woordjes.

Wie is *kag*?

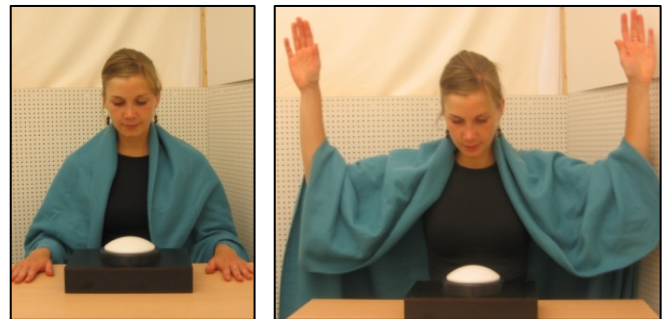
Wat zal ik doen?

Markus Paulus, Sabine Hunnius, Marlies Vissers & Harold Bekkering

Als jonge kinderen naar de handelingen van anderen in hun omgeving kijken, proberen zij vervolgens vaak

om deze handelingen na te doen. Door anderen na te doen leggen baby's contact met andere mensen en kunnen zodoende ook meer van de wereld om hen heen te leren. Door te kijken onder welke omstandigheden en hoe precies kinderen andere mensen nadoen kunnen we iets te weten komen over hoe zij de geobserveerde handeling interpreteren en begrijpen.

In een eerder onderzoek naar imitatie bij baby's van 14 maanden oud zagen baby's een volwassene die een lamp aandeed op de tafel voor hen door er met het voorhoofd op te drukken. Dit is natuurlijk een rare handeling, omdat je zou denken dat je een lamp eigenlijk met je hand zou aandoen. Toch deden de baby's de handeling ook vaak met hun hoofd na. Wanneer ze echter zagen dat de volwassene haar handen niet vrij had, omdat ze iets anders vasthield, deden ze zelf de handeling alleen maar met hun handen na en bijna nooit met hun hoofd. Het leek er dus op dat de baby's overwogen of de andere persoon de lamp opzettelijk met het hoofd aandeed of alleen met het hoofd, omdat haar handen niet vrij waren.

De onderzoekster doet het licht aan met haar hoofd, terwijl ze haar handen hoog in de lucht houdt.

In onze nieuwe reeks studies wilden we onder de loep nemen welke andere aspecten een rol zouden kunnen spelen bij wanneer en hoe precies baby's anderen nadoen. We kwamen erachter dat het ook erg belangrijk is dat de volwassene de handeling precies zo uitvoert als het kind zelf makkelijk zou kunnen doen. Het makkelijk kunnen nadoen bleek zelfs belangrijker dan het nadenken of de volwassene misschien expres haar handen niet gebruikte. In ons onderzoek hield de volwassene namelijk haar handen hoog in de lucht terwijl ze de lamp aandeed met haar voorhoofd (zie plaatje). Hoewel de volwassene hier dus duidelijk de handen vrij had, koos ze er toch voor om de lamp met haar hoofd aan te doen. Voor baby's is het echter heel moeilijk om dit precies na te doen. In dit geval gebruikten de baby's toch eerder meteen hun handen om de lamp aan te doen, en bijna nooit hun hoofd. Het imitatiegedrag van kinderen is dus heel gevoelig voor kleine verschillen in de handelingen die zij zien bij volwassenen.

Heb ik dit woord al eerder gehoord?

Caroline Junge, Valesca Kooijman, Peter Hagoort & Anne Cutler

Als je mensen in een vreemde taal hoort praten, dan lijkt het wel alsof ze altijd te snel praten. Zeker als je de taal nog niet beheerst, lijkt het wel alsof alle woorden aan elkaar geplakt zijn. Als je een vreemde taal leert, moet je leren waar in die taal een woord begint en waar het eindigt. Dit moeten baby's voor hun moedertaal ook leren. Voordat ze zelf beginnen te praten, moeten ze immers leren hoe een woordje in het Nederlands eruit ziet. Bij dit onderzoek keken we of de hersensignalen van baby's verschilden voor een woordje dat herhaald werd of juist niet. Eerst hoorden ze een zinnetje, zoals "Een grote hommelt zit op het gordijn". Daarna hoorden ze een los woordje. Dit losse woordje was herhaald uit de eerdere zin, namelijk "hommel" of het was een ander nieuw los woordje, zoals "zwaluw". Daarna keken we of de hersensignaaltes voor herhaalde en nieuwe woorden van elkaar verschilden. Het bleek dat er een klein verschil was over de hele groep. Omdat uit eerder onderzoek was gebleken dat het vermogen om zinnettes goed in stukjes te hakken belangrijk was voor latere taalontwikkeling, hebben we de ouders gevraagd hoeveel woorden hun kinderen rond hun eerste verjaardag al begrepen. Vervolgens bleek dat

kinderen die relatief meer woorden begrepen juist diegene waren die in hun hersengolfjes een groter effect lieten zien van woordherkenning, terwijl kinderen die relatief minder begrepen dit effect niet lieten zien. We concludeerden dat deze taak van woordherkenning redelijk moeilijk was voor baby's van 10 maanden. Nog niet alle baby's konden dit. De taalontwikkeling van kinderen is immers ook variabel: sommige kinderen zeggen hun eerste woordjes al vanaf 8 maanden, maar anderen pas rond 15 maanden. Verder bleek uit dit onderzoek dat het vermogen om woorden te herkennen als deze eerder in een zinnetje voorkwamen gerelateerd is aan latere taalontwikkeling.

EEG onderzoek: omdat het hier een luister onderzoek betrof, kon de baby vrolijk naar zijn moeder kijken.

Wist u dat...

Wist u dat kinderen beginnen te babbelen rond 6 maanden en dat volwassenen aan dat gebabbel kunnen horen of het kind brabbelt in de taal van de volwassenen of in een andere taal?

Wist u dat de tien zelfstandige naamwoorden die kinderen het eerst leren meestal de volgende zijn: auto, mama, papa, poes, opa, koekje, oma, pop, bal en paard?

Wist u dat kinderen van een paar weken al kunnen leren dat iets wat zij doen (bijvoorbeeld het bewegen van een rammelaar) een bepaald effect heeft (bijvoorbeeld een geluidje) en dit na een keer doen dan ook wekenlang kunnen onthouden?

Wist u dat een pasgeboren baby nog niet zo scherp ziet als een volwassene, maar wel het scherpst ziet op een afstand van ongeveer 35 cm? Dit is precies de afstand waarop de meeste mensen een jonge baby vasthouden wanneer ze met hem knuffelen of hem voeden.

Wist u dat in de hersenen van uw baby elke seconde nieuwe synapsen (dat zijn verbindingen tussen hersencellen) ontstaan?

Wist u dat de meeste baby's tijdens hun eerste levensjaar nog geen echte voorkeurshand hebben, maar in de loop van het tweede levensjaar duidelijk wordt of zij rechts- of linkshandig zijn?

Wist u dat kinderen al rond 5 maanden hun eigen naam kunnen herkennen, zelfs als er meerdere mensen tegelijkertijd op de achtergrond praten?

Wist u dat een pasgeboren baby al een paar dagen na de geboorte zijn moeder aan haar geur kan herkennen?

Kiezen tussen *gieter* of *gitaar*?

Raquel Santos & Paula Fikkert

Het Nederlands heeft veel meer woorden waarbij de klemtoon op de eerste lettergreep valt dan op de laatste. Woorden zoals *kóning*, *áppel*, *gieter*, *tijger*, *várken*, *spélen*, *slápen* komen veel vaker voor dan woorden zoals *konijn*, *ballón* en *gitáar*. De woorden in het eerste rijtje worden ook veel vaker als tweelettergrepig uitgesproken door kinderen. De woorden uit de tweede reeks verliezen vaak de eerste lettergreep. Kinderen zeggen dikwijls *nijn* voor 'konijn', en *lon* voor 'ballon'.

Het begin van sommige woorden lijkt erg op elkaar: bijvoorbeeld het begin van de woorden *koning* en

Gieter of *gitáar*?

konijn. Pas na de eerste 'n' gaan ze pas echt verschillen. Toch is er wel een verschil tussen de 'ko' van *koning* en de 'ko' van *konijn*. De eerste heeft woordklemtoon, wat betekent dat die lettergreep langer, luider, en met meer intensiteit wordt uitgesproken, dan de 'ko' van *konijn*. Wat we ons afvroegen is wanneer kinderen die informatie uit het spraaksignaal kunnen gebruiken. Als ze een klein stukje van het woord horen, bijvoorbeeld KON, kunnen ze dan het juiste plaatje erbij kiezen als we ze een plaatje van een *koning* en een *konijn* laten zien? Of als ze GIET horen, kunnen ze dan beslissen of het woord *gieter* of *gitaar* was?

Die taak bleek erg lastig. Niet alleen voor kinderen, maar ook voor volwassenen. Drie- en zesjarige kinderen kozen vrijwel altijd voor het woord met klemtoon op de eerste lettergreep (*koning* en de *gieter*, dus). Daarbij maakte het niet uit of de lettergreep die ze hoorden afkomstig was van het woord *gieter* of *gitaar*. Het lijkt erop dat kinderen weten dat er veel meer woorden zijn met klemtoon op de eerste lettergreep, en dat ze daarom een voorkeur hebben voor die woorden, zelfs als ze in hun eigen spraak veel vaker *konijn* gebruiken dan *koning*.

Tot ziens in het Baby Research Center!

Zoals u hebt kunnen lezen in deze nieuwsbrief zijn er naast de lopende onderzoeken veel ideeën en plannen voor nieuwe en interessante experimenten. We hopen u dan ook snel weer in ons onderzoekscentrum te mogen begroeten. Alvast bedankt voor uw enthousiasme en bereidheid om mee te doen.

Deze mensen zult u vast een keer tegenkomen als u in het BRC op bezoek komt:

Nicole Altvater
Harold Bekkering
Willemijn van den Berg
Margret van Beuningen
Christina Bergmann
Guusje van Boxmeer
Bettina Braun
Anne Cutler
Michiel van Elk
Christine Fawcett

Paula Fikkert
Merel Fokkema
Marloes van der Goot
Vera Hoskam
Sabine Hunnius
Alexandra Jesse
Caroline Junge
Angela Khadar
Birgit Knudsen
Mybeth Laheij

Ulf Liszkowski
Clementine Luiten
Yvonne Maas
Marlene Meyer
Markus Paulus
Dorothe Salomo
Janny Stapel
Marlies Vissers
Sven Vrans
Carolien van Wijngaarden